

ת"פ 35050/10/14 - מדינת ישראל נגד רמי ים גפן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35050-10-14 מדינת ישראל נ' גפן
לפני כבוד השופט איתי הרמלין

בעניין: מדינת ישראל

ע"י עו"ד אלכס ישראלוב, עו"ד עדי הרן,
עו"ד רעות בר-טוב, עו"ד אשר פרי, עו"ד
רינת יצחקי

המאשימה

נגד

רמי ים גפן

ע"י עו"ד אלון בן זיו

הנאשם

הכרעת דין

מן הטעמים שיפורטו להלן, לאחר שמיעת הראיות בתיק זה החלטתי לזכות את הנאשם מהאישום בגניבת רכב ולהרשיעו
חלף זאת בניסיון לביצוע עבירה של שימוש ברכב ללא רשות.

1. אין מחלוקת בין הצדדים כי ביום 2.7.2013 בסביבות השעה 22:35 נהג הנאשם במשאית שנסעה
לכיוון מזרח בכביש 5, ונעצר כ-300 מטר לפני צומת גיתי אבישר, שבאיזור אריאל שבשטחים. המשאית
שבה נתפס הנאשם נוהג, שייכת למר גיא דורון, שהוא בעלים של חברת הובלות בשם "אולימפוס", שבה
עבד הנאשם עד כ-7 חודשים קודם לכן. אין מחלוקת כי בעת שנעצר הנאשם על ידי שוטרים הוא נסע
לבד במשאית שבה נהג ולידו היה מונח כובע אדום, שאותו מסר לשוטרים שעצרו אותו. אין מחלוקת גם
שלפני הנסיעה שבה נתפס הנאשם, המשאית חנתה בחניון אצטדיון רמת גן הסמוך לקניון איילון.

2. אברהם (אבי) מדעי, נציג חברת "איתוראן" שהעיד בבית המשפט (וכן הוגשו עדויותיו בחקירה ת/2,
ת/4 בצד מסמכים נוספים הנוגעים לטיפול "איתוראן" במקרה - ת/1), העיד כי במשאית נושא כתב
האישום הייתה מותקנת מערכת של החברה. מדובר במערכת הפועלת באופן כזה שאם מתחילים
בנסיעה בלי לנטרל אותה היא מתריעה במוקד החברה. על מנת לנטרל את המערכת יש להשתמש
בשלט רחוק הנמסר לבעלים עם התקנת המערכת. כמו כן, אם תוך 30 דקות מאז כיבוי המנוע לא דרכו
את המערכת היא נדרכת באופן אוטומטי. לדבריו, במקרה זה לא התקבלה התרעה על תנועת
המשאית, ומכאן שהמערכת הייתה מנוטרלת או משום שמי שהחנה אותה לא דרך את המערכת והיא
החלה בנסיעה תוך פחות מ-30 דקות מרגע כיבוי המנוע או שלמי שהניע אותה היה אמצעי שאפשר

לנטרל את המערכת (שלט רחוק מתאים). מדעי סיפר עוד שסיירים של חברת "איתוראן" מדווחים למוקד החברה באופן יזום על כלי רכב הנעים לכיוון השטחים, ואז פונה המוקד לבעלים על מנת לברר האם הוא מיקומה של המשאית תקין מבחינתו. כך נעשה במקרה זה שבו פנו לבעל המשאית לברר האם יש סיבה לכך שהמשאית נוסעת בכביש 5 לכיוון מזרח. העד הסביר ששלט "האיתוראן" ניתן לשכפול בהצמדת שלט מקורי לשלט לומד (בשכפול חוקי או בשכפול פיראטי). לדבריו, שכפול השלט אפשרי רק כשהמשאית סמוכה למקום השכפול. העד מסר כי במשאית הרלבנטית שוכפל שלט בחודש נובמבר 2012, ושלפי הידוע לו קוד מערכת איתוראן שבה לא שונה מעולם.

3. מתמליל השיחה של מוקד איתוראן עם גיא דורון בערב הרלבנטי (ת/3) עולה כי מייד כשהודיעה לו המוקדנית שמשאית בבעלותו נוסעת בכביש 5 אמר לה שהיא אינה אמורה להיות שם - כלומר, שלא בחניון ברמת גן - ושתזמין מייד משטרה. בשיחה שנייה אמר לה שהמשאית גנובה. בשיחה שלישית שהתקיימה אחרי שנעצרה המשאית, כאשר המוקדנית שאלה אותו על הנאשם, השיב לה דורון: "תעצרי אותו ישר". בשלב מסוים אמר העד "תעצרי אותם" ואף אמר שהוא אינו מכיר את הנאשם, אך מחילופי הדברים נראה שייתכן שחשב שמדברים על רמי גפן ועל ים גפן (שם אחר של הנאשם) כשני אנשים שונים, והתכוון שאינו מכיר את ים גפן. דורון עמד על כך שמדובר בגניבה או כלשוננו: "האמא של הגניבה". בהקלטה נקלטו גם דבריו של דורון לאדם אחר כנראה כאשר המתין על הקו: "רמי לקח את המשאית... לא יודע". כאשר שיתפה מוקדנית "איתוראן" את דורון בטענותיו של הנאשם כפי שיובאו בהמשך, אמר לה דורון שאיש לא ביקש מן הנאשם דבר ושהוא גנב את המשאית וצריך לעצור אותו (דבריו של דורון מובאים כראיה לאמירתם בלבד - א"ה).

4. את דו"ח הפעולה של השוטר אמל חסן קיבלתי וסימנתי כת/15 לאחר סאגה שערכה את התקדמות המשפט (השוטר חסן עצר את המשאית יחד עם השוטרת אלינ ג' דשטין. במהלך חקירתו הנגדית של חסן ובלי שהוא סיפר על כל מיוזמתו הסתבר שהדו"ח אינו כתוב בכתב ידו. טענתו שהוא הכתיב את הדו"ח לגולדשטיין חייבה אימות עם גולדשטיין שלא הייתה אמורה להעיד במשפט מראש. לאחר שאימתה זאת, קיבלתי את הדו"ח). מהדו"ח עולה כי הניידת ליוותה את המשאית לאורך קטע דרך עד שעצרה אותה. בדו"ח אמנם נאמר כי "נהג המשאית במהלך הנסיעה העלה חשד שאמנם מדובר ברכב גנוב", אך בדו"ח לא נאמר מה בהתנהגות הנהג או המשאית העלה חשד ועדותו של חסן בבית המשפט לא מילאה חסר זה, כך שאני קובע שאין ראיה לכך שהיה דבר מה חשוד באופן נהיגת המשאית. מדו"ח הפעולה, שבהיעדר אינטרס מיוחד של השוטר אני מוצא אותו כאמין בהקשר זה, עולה כי כשנעצר הנאשם לא היו ברשותו מסמכי זיהוי למעט כרטיס קופת חולים. לפי האמור בדו"ח, הנאשם אמר לשוטר כי עבד בחברת ההובלות "אולימפוס" עד כחצי שנה קודם לכן. עוד אמר לו הנאשם כי ירד מביתו לסיבוב ולפתע פנה אליו אדם שהוא אינו יודע את שמו ואשר חבש כובע אדום והציע לו להשתתף שעתים-שלוש בהובלה לאזור ברקן (באזור אריאל שבשטחים) תמורת 1,000 ₪. לטענת הנאשם בפני השוטר, אותו אדם שחבש כובע אדום בעת פגישתם, נסע לפניו ברכב כסוף. הנאשם אמר לשוטר שאינו מכיר את האדם עם הכובע האדום, ולכן אינו יכול למסור מספר טלפון שלו. השוטר ציין שתפס את הכובע האדום שהיה מונח במשאית ליד הנאשם. עוד ציין השוטר שהתקשר לבעליה של המשאית (גיא דורון), שאמר לו שהמשאית נגנבה והופנה על ידו להגיש תלונה בתחנת משטרה. בחקירתו הנגדית

הסביר השוטר כי התרכז במעצרו של הנאשם ובבדיקת גרסתו מול הבעלים, ולא חשב שתפקידו הוא לנסות ולתפוס את "שותפו" של הנאשם שלפי הטענה נסע ברכב לפניו, ואף הוא אינו סבור שהיה זה תפקידו לבקש מניידת שעמדה בצומת שאליו התקרבה המשאית לעשות כן.

5. בדו"ח המעצר בעניינו של הנאשם שנחתם על ידי השוטר חסן ונכתב אף הוא על ידי שותפתו לניידת (ת/16), ציין השוטר שעצר את הנאשם בחשד לביצוע עבירה של שימוש ברכב ללא רשות. עוד מצוין בדו"ח כי המוצגים שתפס השוטר נמסרו למשטרת רמת גן. זאת, אף על פי שבעדותו סיפר השוטר חסן שמילא את הדו"ח עוד בטרם הגיע למשטרת רמת גן, וכך סיפרה בעדותה גם שותפתו לניידת.

6. בחקירתו במשטרה בליל מעצרו (ת/7) חזר הנאשם על הגרסה שסיפר לשוטר שעצר אותו בשטח. לטענתו, טייל בסביבות השעה 21:30 מכיוון שיכון ותיקים ברמת גן לכיוון קניון איילון. באיזור החנויות שמול קניון איילון פנה אליו, לדבריו, אדם חבוש כובע אדום (בהמשך הוסיף שאותו אדם לבש חולצה אפורה וג'ינס כחול בהיר ותיאר אותו כבעל "שיער קצוץ, נוטה לקרחת, גלאח, שחום עור, לא אתיפי או משהו כזה") ושאל אותו: "אתה רמי? עבדת עם גיא? אתה נהגת אצלו?". כאשר השיב בחיוב לאיש בכובע האדום ושאל אותו לקשר שלו לגיא, ענה לו האחרון שהוא עובד אצל גיא או איתו. אותו אדם שאל אותו אם יסכים להשתתף בהובלה של שעתיים-שלוש תמורת 1,000 ₪ - האיש בכובע האדום יוציא את המשאית מהחנוי שהיה עמוס במכוניות, ואז יפנה את הגה המשאית לנאשם שינהג בה "לישוב ברקן שבשומרון", כשהאיש בכובע האדום יוביל אותו בנסיעה לפניו ברכבו הפרטי. כל זאת, כיוון שהאיש בכובע האדום היה עייף מכדי לנהוג במשאית. לשאלת השוטר השיב הנאשם שהאיש בכובע האדום לא אמר לו לאן בברקן הם נוסעים, אלא רק אמר שמדובר בדירה קטנה. "לדבריו, גיא ידע מכל הסיפור הזה" (לדבריו של האיש בכובע האדום לפי הנאשם - א"ה). לטענתו, עלה למשאית, שנמסרה לו מונעת עם מפתח במתג ההתנעה. זאת, "ללא שום חשש או חשד מאותו בחור שהצטייר כאמין ולא היה לי החשד הקלוש ביותר שמדובר במעשה לא חוקי". הנאשם הדגיש כי לא נקט בפעולה כלשהי שתקשה על זיהויו, ושיש מצלמות הצופות למקום שממנו הוציא האדם בכובע האדום את המשאית ועד למקום שבו המתין הנאשם. הנאשם סיפר שבאותו יום דיבר עם גיא דורון (בעל המשאית). לשאלה האם לא חשב להתקשר אליו, השיב: "חשבתי. הטלפון לא היה עלי. עשיתי צעדה" (ש' 44). הנאשם תיאר את מכוניתו של האיש בכובע האדום כמכונית בצבע כסף הדומה לסקודה משטרתית. לשאלת השוטר השיב הנאשם כי בעת שנעצר על ידי השוטרים המשיכה המכונית הכסופה בנסיעתה ולא חזרה גם במהלך השעתיים שהיה בשטח עם השוטרים. כשנשאל הנאשם אם יש לו סכסוך עם גיא, השיב: "גיא בחר מאד בעייתי, הוא כל יום מתחנן שאני יעבוד איתו והוא לא ישר. גם בעבר הוא הציע שנגנוב את המשאית בשביל הביטוח" (ש' 52-53) (הסניגור הגיש בהקשר זה שלוש תלונות שהגיש גיא בשנים 2009 עד 2013 על גניבת רכב מסחרי גדול, ג'יפ ואופנוע - נ/3-1).

7. בעדות נוספת שנגבתה מן הנאשם יומיים לאחר המקרה (ת/8) חזר הנאשם על גרסתו מן העדות הראשונה בשינויים קלים. כך למשל בעדות שנייה זו טען הנאשם שבהתחלה סירב להצעה לנהוג במשאית, אבל אחר כך שאל כמה כסף יקבל והתרצה לשמע התשובה. הנאשם לא חזר בעדות זו על הטענה שהאדם שפנה אליו אמר לו שגיא (הבעלים של המשאית) יודע על כך (אך גם לא אמר אחרת).

הנאשם טען כי כאשר הוא יוצא ל"הליכה" הוא עושה זאת תמיד בלי הטלפון. הנאשם ציין שיצא מבית חברתו שבו הוא מתגורר בלי להגיד לה שהוא יוצא בגללה, וביקש שבמידת האפשר השוטרים לא ידברו איתה כי היא סובלת מהתקפי חרדה.

8. בעימות שנערך במשטרה ב-4.7.2013 בין הנאשם לבין גיא דורון, בעליה של המשאית, (ת/9, ת/14), עמד הנאשם על גרסתו שלפיה לקח את המשאית לבקשת אדם שעובד עם דורון. הנאשם גם עמד על כך שמעולם לא אמר לדורון כי אבד מפתח של המשאית ושמעולם לא לקח מדורון את המפתח או איבד מפתח. הנאשם אישר כי ביום המקרה התקשר לדורון והתעניין בעבודתו. הנאשם אישר גם שבשיחה סמוך למקרה ביקש מדורון לשכור ממנו משאית, אך דורון אמר לו מפורשות שאינו רוצה "שייסע עם האוטו" (ת/14, עמ' 5, ש' 21-22). זאת, על אף העובדה שלטענתו דורון רוצה שהוא יעבוד אצלו (כנראה כוונתו הייתה שדורון רוצה שיעבוד כסבל ולא כנהג - א"ה). בעימות שב הנאשם והטיח בדורון האשמות שלפיהן הציע לגנוב את המשאית או להשליכה מצוק כדי לקבל כסף מן הביטוח.

9. מבדיקה שערכו שוטרי משטרת ישראל (ת/11) עלה כי המצלמה המוצבת על שער אצטדיון רמת גן שלידו חנתה המשאית, כוֹנֶה בלילה הרלבנטי למכולת אשפה הנמצאת בסמוך ולא למקום החנייה של המשאית. השוטרים גם בחנו צילומים של מצלמות אבטחה באזור שבו נפגש הנאשם לטענתו עם "האיש בכובע האדום", אך לא ראו בצילומים לא את הנאשם ולא איש בכובע אדום (ת/10).

10. גיא דורון, בעליה של המשאית ושל חברת ההובלות, סיפר בעדותו הראשית בבית המשפט שבחברת ההובלות שלו 6 עובדים קבועים וכן עובדים מזדמנים. לדבריו, את השיחה מאיתוראן קיבל בעת שהיה יחד עם עובדיו שנלקחו לבדיקת פוליוגרף בעקבות טענת לקוחה על גניבת שעון. העד, שמסר את עדותו ארבע שנים לאחר המקרה, טעה לחשוב כי השיחה התקיימה במוצאי שבת, יום שבו החברה אינה פועלת, בעוד בפועל היא התקיימה ביום שלישי, אך אחרי שהובהר לו עניין זה עמד על כך שהשיחה התקבלה בזמן בדיקות הפוליוגרף. העד סיפר כי הנאשם עבר בחברה כשנתיים שלוש ועזב כשנה לפני המקרה. גם לאחר שעזב את החברה נשארו בקשר והעבירו עבודות זה לזה. לטענתו, המשאית נגנבה באמצעות המפתח המקורי שנגנב שבעה חודשים עד שנה לפני המקרה והיה צורך לשכפלו אחר כך. לדבריו, עותק אחד של המפתחות נשמר אצלו והשני אצל הנהגים, אך הואיל ובניגוד למפתח הראשי לא היה לו מפתח חליפי למכל הדלק, הוא נאלץ אחרי שנעלם העותק של הנהגים להחליף את המכל (מדבריו בהמשך נראה שהכוונה היא רק למנעול מכל הדלק). אף על פי שדחה את גרסתו של הנאשם להתרחשות, ואמר שאם היה מעורב בנטילת המשאית אדם נוסף היה על הנאשם "להביא אותו", אמר העד כי כבר מחל לנאשם על מעשיו. העד טען כי אינו בקשר עם הנאשם. כשנשאל אם עבד אצלו אדם העונה לתיאור שמסר הנאשם, אמר העד שיכול להיות שעבד אצלו אדם שאלה נתוניו.

11. בחקירתו הנגדית עמד דורון על כך שלאחר המקרה ניתק את קשרי העבודה עם הנאשם. העד חיווה דעתו כי ההתרחשות שמתאר הנאשם היא אפשרית, אבל אם אמנם מתרחשת פניה כזו, היה על הנאשם להתקשר אליו כבעלים ולשאול אותו על כך[1]. העד אמר כי בימי חול מבצעים הובלות עד אמצע

הלילה, והחברה מבצעת גם הובלות להתנחלויות ברקן, אריאל וקדומים. אשר למקבצים של עובדים שאותם אוספים לצורך ביצוע עבודה ציין העד כי כאלה קיימים בצומת "גהה" ובמפגש של רחוב בן גוריון ורחוב ז'בוטינסקי ברמת גן (מדובר בנקודות שאמנם אינן רחוקות מאד ממנה, אך שונות מהנקודה שבה טוען הנאשם שפנה אליו "האיש בכובע האדום" - א"ה). העד ציין כי המשאית שנגנבה הייתה שווה 40,000-50,000 ₪. כשנשאל מדוע שכפל שלט לאיתוראן בנובמבר 2012 אמר שאולי כי השלט התקלקל. לדבריו, לא שינה את קוד האיתוראן בעקבות אבדן צרור המפתחות, כיוון שלא חשב שהמשאית תיגנב. אחרי שנגנבה באירוע נושא כתב האישום, החליף את הקודים. לשאלה מדוע אמר בשיחה עם מוקד איתורן שאינו מכיר את הנאשם, השיב העד כי הנאשם היה מוכר לו כרמי אלמהרי ולא בשם שהציג את עצמו למשטרה (רמי ים גפן), וכי המוקדנית טעתה ושאלה על אייל גפן. בהמשך הסביר שהנאשם מוכר לו גם כרמי גפן כיוון שפתח חברת הובלות בשם "גפן הובלות" וכך ידע ששמו גפן. במהלך החקירה התפרץ העד בכעס כלפי הסניגור שהחשידו לתחושתו בכך שהיה מעורב בגניבת המשאית[2]. לדבריו, ידע לומר מייד למוקד איתוראן שהמשאית לא אמורה להיות בתנועה כיוון שכל עובדיו היו איתו באותה שעה בבדיקת הפולגרף וגם לפי זכרונו לא עבד באותו יום[3]. בתקופה הרלבנטית עבדו עברו בין 8 ל-10 עובדים ובשיא הגיע מספר העובדים לעשרים. העד סיפר בעדותו כי כאשר הוחזרה לו המשאית היה מכל הדלק פרוץ, כיוון שבצרור המפתחות הישן שנגנב או אבד שבו השתמשו בערב הרלבנטי היה המפתח של מכל הדלק המקורי (שהוחלף על ידו כאמור לעיל כשאבד צרור המפתחות של הנהגים). עוד סיפר שהיה במשאית ג'ריקן ובו סולר[4]. העד דחה את האשמות הסניגור ששלח את הנאשם למכור את המשאית בשטחים, והצביע על אי ההגיון בכך שיאמר לאיתוראן שהמשאית נגנבה אם ביקש להיפטר ממנה. לאחר שהסניגור המשיך בהאשמותיו התפרץ העד בכעס ואמר: "ביום של המשפט הוא בא אלי הביתה אומר - תגיד שזה לא אני" (כאשר כוונתו לשיבה קודמת של בית המשפט), והוסיף ואמר: "רק בישראל תופסים בן אדם עם המשאית שלך וזה לא מספיק"[5].

12. עדותו של דורון התאפיינה בחוסר שקט רב, בבלבול מסוים, בהתפרצויות כלפי הסניגור ובפניות בשאלות לנאשם לשם השלמת פרטים.

13. בעדותו הראשית במשפט העיד הנאשם שבערב הרלבנטי רב עם חברתו דאז בביתה שבו התגורר יחד איתה בשיכון ותיקים ברמת גן. לדבריו, יצא ל"הליכה" כדי להירגע, והלך לכיוון קניון איילון ופארק הירקון כפי שעשה במקרים רבים קודם לכן. באזור החנויות שמול קניון איילון ניגש אליו אדם חבוש כובע אדום, ואמר לו: "אתה עובד עם גיא, לא?". לדבריו, אישר זאת, ושאל איך הוא יודע. האיש בכובע האדום השיב לו שהוא מזהה אותו בשל גובהו הרב. אותו אדם אמר לו שהוא מחפש מי שינהג במשאית על מנת לבצע הובלה לברקן, שהוא יעד קבוע של החברה. הוא שאל את האיש בכובע האדום למה הוא לא יכול לבצע את המשימה בעצמו, והלה השיב שהוא עייף. לדבריו, כיוון שלו עצמו קרו דברים דומים בחודשי הקיץ העמוסים וכיוון שמדובר במקום שבו מקובל לחפש עובדים, נראה לו הגיוני שאותו אדם יחפש שם נהג, אך הוסיף ש"היה פה צירוף מקרים מדהים שגם אני נהג ויכולתי לתת לו את השירות הזה במקום שבו מחפשים נהגים שבו מחפשים עובדים". לדבריו: "זו צומת שממנה אוספים נהגים ועובדים גם היום. ניתן לבדוק את זה" (זאת, אף על פי שאמר שפגש את האיש בכובע האדום באזור החנויות ולא בצומת כלשהו - א"ה). לדבריו, הלה אמר לו שהמשאית חונה מאחורי האצטדיון והוא רוצה

להוציא אותה כיוון שיש שם הרבה מכוניות. הוא יוציא אותה והנאשם יחכה לו מאחורי הרמזורים. הנאשם שאל מה הוא אמור להרוויח, והאיש בכובע האדום אמר לו שירוויח 1,000 שקל ל-3-4 שעות, והוא הסכים. האיש בכובע האדום הוציא את המשאית מהחניון ואז החליף אותו הנאשם. במתג ההנעה היה המפתח. האיש בכובע האדום (שכפי שיתברר בהמשך, לפי גרסתו של הנאשם כבר לא חבש בשלב זה את הכובע האדום) נסע לפניו ברכב כסוף. הם נסעו בכביש 5 ועברו מחסום צבאי או משטרה, וכשראה ניידת משטרה לא העלה על דעתו שתעצור אותו, כיוון ש"הכל היה פשוט" מבחינתו, כיוון שלא הייתה עבירה או "חשד לעבירה מצדו". כשעצרה אותו המשטרה חשב שמדובר בטעות, וביקש שיתקשר לגיא דורון, כיוון ש"הוא יודע מזה". הנאשם ציין כי בשיחה עם גיא בתחילה טעו ושאלו על אייל גפן (כשמו של קומיקאי ואיש פרסום ותיק ומוכר - א"ה). לשאלת הסניגור מדוע דורון התלונן אם הוא ידע על הבקשה השיב הנאשם: "אני חשבתי באותו רגע שגיא ידע כי זה דבר טריוויאלי שקורה תמיד" [6]. לדברי הנאשם, הכובע האדום שנמצא במשאית בעת שנעצר הוא הכובע של האדם שביקש ממנו שינהג בה.

14. בהמשך עדותו הראשית סיפר הנאשם שעבד עם גיא דורון כשנה שנתיים לפני המקרה, והם היו "סוג של חברים" ונהגו להיפגש כל שבועיים שלושה. את הסתבכותו במקרה זה תיאר הנאשם כך: "לעולם לא הייתי חושד שאפול לתרמית או משהו כזה לכאורה. שבו אהיה כמו שלמדתי במשך השנים האלה, כקוף של האנשים שכנראה ניסו לעשות משהו לא בסדר. זה לכאורה, אני עדיין לא יודע מה היה שם". הנאשם הכחיש שגנב את מפתחות המשאית או כל דבר אחר.

15. כשנשאל בחקירתו הנגדית מה היה בקבינה של המשאית כשנהג בה, אמר הנאשם שהיה שם הכובע האדום וכן ג'ריקן צהוב "שיש בכל משאית". לטענתו, אמנם יצא מן הבית בלי טלפון, אך עם ארנק שבו היה רשיון נהיגה זמני, ואם השוטר שעצר אותו טען שהיה ברשותו רק כרטיס קופת חולים, הרי השוטר שיקר. גם בחקירתו הנגדית הסביר הנאשם ש"ברור שגיא יודע [שהוא נוהג במשאית שלו] כי גיא ביקש ממני ומעובדים אחרים מלא פעמים, תאספו עובדים מהצמתים" [7]. בחקירתו טען הנאשם שכאשר בעימות אישר שגיא דורון לא רצה שייקח את המשאית היה זה בהקשר של בקשתו לשכור את המשאית בלבד יומיים לפני המקרה [8]. כשנשאל מדוע לא התקשר לדורון לשאול אותו אם הוא מתיר לו לנהוג ברכב על אף סירובו להשכיר לו את המשאית יומיים קודם לכן, עמד הנאשם על כך שמדובר בשתי סיטואציות שונות. לדבריו, בעקבות המקרה נושא כתב האישום שבו הכחיש דורון שידע על ההובלה והציג את הנאשם כמי שלקח את המשאית ללא רשות, הבין הנאשם שדורון הוא "נוכל ברמה הכי גבוהה שיש". כששאלתיו בתגובה לדברים אלה איך הוא יודע שדורון ידע שהוא נוהג במשאית לבקשת נהג כלשהו, אמר הנאשם שאין לו ראייה חד משמעית לכך אבל הוא יודע איך עובד שוק ההובלות [9]. הנאשם טען עוד שהשוטרים שצפו בצילומי האבטחה לא אפשרו לו לצפות בצילומים עצמם ולכוונם. הנאשם לא ראה ייחוד בכך שנסע לשטחים כיוון שלטענתו החברה מבצעת הובלות באזור זה. הנאשם טען שאין דבר מיוחד בכך שלא ידע מה היה סוג המכונית שבה נהג האיש בכובע האדום (לאחר שהוריד את כובעו). הנאשם אישר שבזמן עבודתו בחברה ידע את קוד האיתור של המשאית ושעל השלט הייתה מדבקה עם הקוד. הנאשם כשל בלשונו ואמר: "לא ידעתי בשעת הגניבה את הקוד" [10].

16. הואיל והנאשם טען בחקירתו הנגדית ש"אם המשטרה הייתה עושה את החקירה שאני עשיתי היא הייתה יכולה לוודא מי הבנאדם הזה [בכובע האדום]", שאלתי את הנאשם אם יש להסיק מכך שהוא יודע את זהותו של אותו אדם. בתגובה טען הנאשם שבעקבות החקירות שעשה הוא יודע בסבירות גבוהה (99%) מי האדם הרלבנטי ו"גיא בהחלט יודע מי זה" כי הנאשם מסר לו במי מדובר. לטענתו, הוא וגיא דורון מפחדים להסתבך אם יחשפו את זהות האדם שבו מדובר. הנאשם התקשה ליישב בין טענותיו הקודמות שדורון היה מראש בסוד העניין לבין הטענה שרק בעקבות חקירותיו של הנאשם ידע דורון מיהו המעורב הנוסף. לדבריו, מסר לדורון את זהותו של האדם הנוסף בטרם העיד דורון במשפט. [11]

17. כפי שהודה מאוחר יותר בישיבת הסיכומים, במהלך חקירתו הנגדית שיקר הנאשם אשר לפרט מסוים הנוגע לאביו.

18. גם כאשר שאל הסיניגור את הנאשם בחקירה החוזרת איך ידע בשעת האירוע שגיא דורון ידע על ההובלה, לא אמר הנאשם שכך אמר לו "האיש בכובע האדום", כפי שאמר בחקירת המשטרה, אלא חזר על תגובתו הנוגעת לכך שמדובר בעניין שגרתי - "מבחינתי גיא יודע כי זה דברים שתמיד קורים" [12].

19. בתשובה לשאלתי בתום החקירה החוזרת מה היה אמור לעשות עם צרור המפתחות של המשאית בתום הנסיעה, אמר הנאשם: "אני מניח שאני חוזר עם אותו בן אדם רק שהוא נוסע ברכב פרטי כי הנהיגה ברכב פרטי היא יותר פשוטה מנהיגה על משאית בשעות הלילה כשאתה עייף". כשנשאל מדוע האלמוני בכובע האדום נסע במכוניתו הפרטית השיב הנאשם: "בשביל שלא יצטרך לנסוע בתוך המשאית כי אם אתה סוטה מעט מנתיב אתה יכול להוריד משפחה שלמה. רכב גדול זה סכנת נפשות וצריך להיות עירני. מה שגם לא נותן לנהג החוק לנסוע מעל כמות מסוימת". כששאלתי מדוע האיש בכובע האדום לא ישב לידו כשנהג במשאית השיב: "לא יודע. הוא נסע ברכב הפרטי שלו. יכול להיות [שמשם הוא היה ממשיך הביתה". לנוכח תשובתו זו שאלתי שוב מה היה עושה אם כן בצרור המפתחות, והנאשם השיב: "הייתי מניח את המפתחות מעל הקבינה או מוצא פתרון אחר".

20. לנוכח טענתו המפתיעה של הנאשם במהלך חקירתו הנגדית שהוא יודע את זהות "האיש בכובע האדום" ומסר אותה גם לגיא דורון, זימנתי את דורון שוב לדוכן העדים.

21. העד גיא דורון חזר לדוכן העדים וסיפר כי מייד לאחר הדיון בו העיד, הנאשם יצר איתו קשר טלפוני והם נפגשו שעתיים שלוש אחרי אותו דיון. הנאשם אמר לו שלא הוא "עשה את זה". העד סיפר כי גם בבוקרו של המשפט (ככל הנראה הכוונה לישיבה שבה העיד) הגיע הנאשם לביתו והציע שיסעו יחד לבית המשפט, אך הוא סירב לכך. לשאלה אם הנאשם מסר לו מי האדם הנוסף שהיה מעורב השיב העד: "הוא אמר, כן. חצי מהפועלים שהיה לי הוא אמר שגנבו את המשאית. הוא לא יודע? הוא לא היה עם הבן אדם? את מנסה להוציא ממני דברים שאני לא יודע. אני לא הייתי שם" [13]. לאורך עדותו חזר העד

על כך שהנאשם מסר לו מספר שמות אף על פי שכמי שהיה במקום היה הנאשם אמור לדעת במי מדובר. בחקירתו על ידי הסניגור הבהיר העד כי חובת הנאשם למסור את השמות, ואין זה תפקידו שלו למסור את השמות שמסר לו הנאשם ובכך לסכן את עצמו. לדבריו, חקר את האנשים שהנאשם מסר לו את שמותיהם והם הכחישו קשר לנאשם. העד מסר מספר שונה של שמות שמסר לו הנאשם עד כדי 6 אנשים שהם כל עובדיו. העד הביע כעס רב על השאלות שהופנו אליו וציין שוב ושוב את העובדה שמכל הדלק של המשאית היה פרוץ ונמצא בה מכל סולר. העד אמר שהוא עצמו אינו יודע אם אדם נוסף פרט לנאשם היה מעורב בנטילת המשאית, אך הנאשם אמר לו שהיו עוד 2 או 3 אנשים מעורבים [14]. חקירתו של הסניגור עוררה את כעסו של העד שהוסיף ואמר: "אני ניסיתי שתקל עליו כבוד השופט, והמרחק בין לאסוף פועלים זה קילומטר משם" [15].

22. הנאשם לא ביקש לעלות שוב לדוכן העדים בעקבות עדותו החוזרת של גיא דורון.

הכרעה

23. לנוכח הראיות שפירטתי לעיל לא נותר ספק כי הנאשם נתפס נוהג במשאית שאינה שלו וללא רשות בעליה. זאת, בראש ובראשונה על סמך עדות הבעלים שלפיה לא נתן רשות שכזו. מצאתי עדות זו אמינה בהקשר זה בהיעדר מניע לבעלים לשקר בעניין זה ובהתחשב בכך שזו הייתה תגובתו המיידית של הבעלים גם בשיחה עם מוקד "איתוראן", והוא אף נקלט אומר דברים התומכים בכך כאשר בשעת המתנה על הקו שוחח עם אדם שלא היה צד לשיחת הטלפון, אלא ככל הנראה עמד לידו. לא ברור איזה רווח לפי טענת הנאשם יכול היה הבעלים להפיק מכך שיטען שמשאית שנתן רשות לנהוג בה נלקחה ללא רשותו. כפי שצינתי לעיל, עדותו של הבעלים לא הייתה מופתית ועוררה אצלי בשל כך סימני שאלה. ואולם, אחרי שהסתבר שהוא והנאשם נותרו בקשר לאחר המעשה נושא כתב האישום וגם במהלך המשפט עצמו פנה הנאשם אל העד, עולה האפשרות שהעד ניסה להלך בין הטיפות בניסיון לעשות חסד עם הנאשם. כך או כך, בשאלות הרלבנטיות למשפט לא מצאתי כאמור כי לעד יש אינטרס כלשהו לשקר. טענות הסניגור בסיכומים בעניין אמינותו של העד עסקו בעניינים צדדיים שאינם נוגעים למעשים הנידונים במשפט, ואין משליכות על אמינות גרסתו בנקודות הרלבנטיות. חשוב להדגיש גם שמעדויות הנאשם והבעלים כאחד עולה בבירור כי היה ביניהם קשר חיובי, כך שאין לבעלים כל סיבה לרקום עלילה ולפגוע בנאשם. מפניותיו של הנאשם לבעלים במהלך המשפט תוך מסירת "שמות חשודים", שהעד התבקש "לחקור" אותם, עולה כי בניגוד לדבריו בתחילה, הנאשם עצמו אינו סבור שהבעלים היה מודע לכך שהוא נוהג במשאית במועד שבו עוסק כתב האישום.

24. עוד בטרם אסביר מדוע אני דוחה את הגרסה שמסר הנאשם, אציין שהנאשם לא חזר על גרסתו מעדותו הראשונה במשטרה שלפיה אמר לו "האיש בכובע האדום" שהבעלים יודע על כך שהוא מוסר לו את המשאית. כך בעדותו השנייה במשטרה, כך בעימות, כך בעדותו הראשית, כך בחקירתו הנגדית וכך בחקירתו החוזרת בבית המשפט. זאת, אף על פי שהסניגור פתח לו פתח רחב לעשות כן בחקירתו החוזרת. בבית המשפט חזר הנאשם ואמר שידע כי הדברים נעשים על דעת הבעלים כי כך מקובל. הנאשם לא טען שהתקשר לבעלים לשאול אותו אם הוא מתיר לו לנהוג במשאית ואף לא סיפר ש"האיש

בכובע האדום" התקשר לבעלים לשאול אותו או אמר לו שעשה כן, אלא רק אמר כי כך מקובל. אציין כי על בסיס עדות הבעלים איני מקבל כלל את טענת הנאשם כי מקום פגישתו הנטענת עם "האיש בכובע האדום" הוא מקום מקובל לאיסוף עובדי הובלות - עניין שגם אינו הגיוני לפי עדות הנאשם עצמו, שהרי לפי הסיפור שסיפר לא נפגשו בצומת כלשהו אלא באזור של חנויות. גם טענתו של הנאשם שהמפגש היה בגדר צירוף מקרים יוצא דופן אינה משכנעת. זאת ועוד, בעימות שנערך בין הנאשם לבעלים במשטרה, אף אישר הנאשם כי ימים ספורים לפני המקרה, כשביקש מן הבעלים לשכור את המשאית, הבהיר לו הבעלים מפורשות שהוא אינו רוצה "שיסע עם האוטו". טענתו במשפט כי מדובר בהתנגדות רק לשכירת המשאית אינה מתיישבת עם דבריו בעימות שלשונם כללית. כאמור לעיל, כפי שאפרט בהמשך, אני דוחה את גרסתו העובדתית של הנאשם, אך הדברים שלעיל מבהירים כי גם לפי גרסתו של הנאשם לא ניתן לקבל את הטענה שסבר כי הוא נוהג במשאית ברשות הבעלים (העובדה שלא חזר על הטענה שלפיה "האיש בכובע האדום" אמר לו שהבעלים מודע למסירת המשאית לידיו גם פוגעת באמינותה הכללית של גרסתו כמובן).

25. הפסיקה הישראלית הכירה לפני שנים רבות בחזקה עובדתית המבוססת על ניסיון החיים ועל השכל הישר ומכונה "חזקה תכופה", שלפיה אדם שמחזיק ברכוש גנוב זמן קצר לאחר שנגנב, חזקה שהוא שגנב את אותו רכוש. מדובר כמובן בחזקה שניתנת לסתירה על ידי הנאשם בהעלאת ספק (ראו למשל: ע"פ 15/78 משה ביבס נ' מדינת ישראל (1978) וע"פ 5492/11 מורד אלרחמן נ' מדינת ישראל (2012)).

26. הנאשם אמנם מסר את גרסתו בקווים כלליים כבר עם מעצרו בשטח ודבק בה באופן כללי תוך הוספת פרטים והשמטתם של אחרים הן בחקירת המשטרה והן בבית המשפט. ואולם, לא רק שמדובר בגרסה שנעדרת תמיכה עובדתית כלשהי, אלא שמדובר בגרסה בלתי הגיונית מבחינות רבות. ככזו אין גרסתו של הנאשם מעוררת ספק בכך שהוא שנטל ללא רשות את המשאית - בין אם עשה זאת עם שותף ובין אם עשה זאת לבדו. אשר לעדותו של הנאשם בבית המשפט אציין שניתן להגדיר את הנאשם כמי שיש לו תשובה לכל שאלה, אין הוא מהסס בתשובותיו ואין הוא מהסס להחליפן באופן שישרת אותו. בטחונו העצמי המופרז בשעת עדותו אינו אופייני לעדים הבאים בפני בית המשפט, ולא תרם בעיני לאמינותו. עם זאת, כאמור לעיל, את גרסתו אני דוחה ככזו שאינה מעוררת ספק באשמתו בעיקר בהיעדר תמיכה ראייתית ובשל חוסר הגיון.

27. אשר להיעדר תמיכה ראייתית, אציין כי בדיקה שערכו שוטרים (לפי מזכר שהוגש בהסכמה) במצלמות של בית עסק סמוך למקום שבו נפגש הנאשם לטענתו עם "האיש בכובע האדום" לא איששה את גרסתו, שכן לא נראו בצילומים לא הנאשם ולא איש בכובע אדום. קיומו של המפגש שתיאר הנאשם עם "איש בכובע אדום" לא הוכח על ידי הנאשם גם בשום דרך אחרת.

28. בראש ובראשונה גרסת הנאשם אינה הגיונית כיוון שלפיה אותו איש עיף בכובע אדום, שביקש מן הנאשם לנהוג במשאית במקומו בשל עייפותו, נסע לפי הטענה לפניו ברכבו הפרטי במקום לנסוע יחד

איתו במשאית. נהיגתו של "האיש בכובע האדום" (בלי הכובע האדום) ברכבו הפרטי במקום להצטרף כנוסע במשאית, כאשר הטענה המקורית היא שהמשאית נמסרה לנהיגת הנאשם בשל עייפותו של האיש בכובע האדום, היא כמובן בעייתית מאד בפני עצמה. הנהיגה ברכב פרטי על יד אדם עייף שביקש להחליפו בנהיגת המשאית ועוד בתשלום סכום כסף משמעותי, אינה הגיונית. עם כל הכבוד להסברי הנאשם על הסכנה הגדולה יותר בנהיגה במשאית, הרי שאינני סבור שהבחנה זו היא משכנעת ונותנת הסבר מספק לסתירה שבה נגועה גרסת הנאשם בהקשר זה. יתר על כן, לפי גרסת הנאשם לא הייתה כל סיבה ש"האיש העייף בכובע האדום" ינהג ברכבו בעצמו במקום לשבת לידו כנוסע במשאית. הספקולציה שהעלה הנאשם, לאחר שנאלץ להתאים את תשובותיו בעניין זה, שלפיה "האיש בכובע האדום" היה אמור אולי להמשיך משם למקום אחר, רק מערערת עוד את גרסתו, שהרי שהידיעה שמוסר הנסיעה לא אמור לחזור עם הנאשם לנקודת המוצא היא מידע בסיסי שאם היה "איש בכובע אדום" ברי כי היה מוסר אותו לנאשם מראש.

29. התנהגות כזו שמתאר הנאשם (רכב אחד שמוביל רכב אחר) מתאימה בהסתברות גבוהה דווקא להתרחשות פלילית. התרחשות מוכרת בהקשרים פליליים וביטחוניים היא שלעיתים לפני רכב שבו נוסעים עבריינים או חמושים, נוסע רכב נוסף שמוודא כי אין לאורך הדרך מחסומים צבאיים או משטריים שעשויים ללכוד את הנוסעים ברכב האחורי. סיבה אחרת לנסיעה לאותו יעד בשני כלי רכב נפרדים היא אם אמורים להיפטר מאחד מהם, ולכן יהיה צורך ברכב השני כדי לחזור באמצעותו. כך, במקרה זה, אם נסע הנאשם בשעת ערב מאוחרת ללב השטחים על מנת למכור את המשאית, היה עליו לחזור ברכב אחר, ולשם כך יתכן שנדרש שותף שינהג ברכב האחר.

30. העובדה שהנאשם נסע לשטחים ללא מכשיר טלפון היא חשודה בפני עצמה, ולנוכח האפשרות לאכן מכשירי טלפון, עובדה זו מעלה חשד כי השאיר את המכשיר בביתו כדי להסתיר את הנסיעה.

31. לפי גרסת הנאשם, הוא לא ידע לאן בדיוק הוא נוסע (למעט שם היישוב) ונסמך על הרכב הכסוף שבו ישב האיש בכובע האדום (לאחר שהסיר את הכובע). אם זה היה מצב העניינים כאשר הנאשם גם אינו מצויד בטלפון (שבו גם תוכנת ניווט) הרי שהנאשם היה אמור לעקוב אחרי המכונית שהובילה אותו, ואין ספק שהיה אמור להבחין בסוגה של המכונית ולא רק בצבעה (גם אם מעקב הדוק נדרש רק בקטע האחרון של הדרך בתוך ישוב היעד שאליו אולי יודע הנאשם להגיע בכוחות עצמו). העובדה שהנאשם אינו נוקב בסוגה של המכונית אף היא מערערת את אמינות גרסתו.

32. גרסתו של הנאשם אינה מתקבלת על הדעת גם כיוון שלפיה לא שאל את "האיש בכובע האדום" לשמו. אין ספק כי אילו הייתה מתקיימת התרחשות כפי שתיאר הנאשם הוא היה שואל אדם זר זה לשמו (ובאופן רגיל גם מבקש את מספר הטלפון שלו). הנאשם לא מסר גם כל פרט גופני מיוחד לאותו "איש בכובע אדום" שהנתונים שמסר לגביו מתאימים לאחוז גבוה מאוכלוסיית הגברים בישראל (גובה ממוצע, עור שחום ושיער קצוץ על סף קרחת). כך גם באשר לפרטי הלבוש השגרתיים שלו (ג'ינס וחולצה אפורה). וכך גם על פי הסיפור שסיפר הנאשם אותו אדם נהג ברכב משפחתי כסוף - שהוא נפוץ ביותר

באוכלוסיית המכוניות. למסירת פרטי זיהוי נפוצים מאד אלה, מצטרפת העובדה שהנאשם לא ידע לומר מה בדיוק היו אמורים להוביל והאם המשאית היתה ריקה או עמוסה.

33. אם היה אמנם אדם נוסף כטענת הנאשם הרי שהנאשם היה אמור לדעת מיהו מבין עובדיו הספורים של גיא דורון (ראו עמ' 115 לפרוטוקול, ש' 31). העובדה שמסר לגיא דורון, לפי עדות האחרון, מספר שמות של עובדים "חשודים" ולא שם של אדם אחד בלבד (והנאשם בחר שלא לחזור לדוכן העדים ולסתור טענה זו של גיא דורון בעדותו החוזרת), מלמדת שמדובר במסך עשן שפיזר הנאשם בלבד, ואיש מן העובדים לא היה מעורב במעשיו.

34. לכך יש להוסיף כי אין גם כל היגיון שאותו "איש בכובע אדום" יוציא עבור הנאשם מחניון האצטדיון את המשאית שהנאשם אמור לנהוג בה. נראה כי פרט זה נוסף לגרסת הנאשם כדי להרחיקו (לפי הבנתו) מנטילת המשאית ומן העבירה של גניבתה (אף על פי שהחוק מאפשר ביצוע באמצעות אחר של הגניבה).

35. לנוכח עדותו האמינה של גיא דורון על כך שהמשאית הוחזרה לו כשמכל הדלק שלה פרוץ (העובדה שלא היו לו תלונות למשטרה על אופן החזרת המשאית אינה סותרת את עדותו שהמכל נפרץ על ידי מי שנטל את המשאית ללא רשות) ולאור הסברו של דורון על כך שבזמנו עקב אבדן צרור החליף את מנעול מכל הדלק של המשאית בלבד ולא את מפתח מתג ההנעה, בהתחשב בכך שבקבינה של המשאית היה מכל סולר עובדה שדורון הצביע עליה כחשודה, ושבסביבות הזמן שבו עזב הנאשם את החברה שוכפל שלט האיתוראן, עולה חשד כבד שהנאשם ניצל את עבודתו בחברה בזמנו כדי לגנוב את צרור המפתחות שבו השתמש מאוחר יותר לשם נטילת המשאית. עם זאת, הואיל ועובדות אלה לא נטענו בכתב האישום והתביעה לא ביקשה שאקבע אותן מפורשות, אינני קובע מסמרות בעניין.

36. אם אין די בכל האמור לעיל הרי שמעדותיו במשפט של בעלי המשאית עלה שהנאשם היה בקשר שוטף איתו במהלך המשפט, ואולי ניסה להשפיע על עדותו. הואיל והתובעת החליטה לאחר התלבטות שלא לבקש שארשיע את הנאשם בעבירה נוספת בשל קשר זה, אני מצוין עובדות אלה רק כערעור נוסף של אמינות גרסתו של הנאשם. זה המקום להעיר שהנאשם תיאר את מר דורון כ"נוכל ברמה הכי גבוהה שיש", אך עובדה זו לא מנעה ממנו כאמור להיות איתו בקשר גם לאחר שעזב את החברה ואף במהלך המשפט עצמו.

37. את עיקר יהבו בסיכומים תלה הסניגור ברשלנותה של המשטרה בטיפול בתיק זה. הסניגור התייחס לכך שהשוטר בשטח לא העמיד את הנאשם על זכויותיו בטרם שאל אותו למעשיו ובחקירת המשטרה לא הודיעו לו על זכותו להיוועץ בסניגור ציבורי. הסניגור צודק כי מדובר בפגמים בפעולת המשטרה, אך הואיל והנאשם לא הודה בביצוע עבירה כתוצאה מפגיעה זו בחסיון מפני הפללה עצמית ובזכות ההוועצות והסניגור מאמץ את הגרסה שנמסרה לשוטרים גם בסיכומיו, הרי שלהפרת זכויותיו אלה לא הייתה השלכה ממשית. עוד התייחס הסניגור לכך שהשוטר חסן הסתיר מבית המשפט את העובדה

שהדו"ח שעליו התנוססה חותמתו הוכתב על ידו לשוטרת אחרת. אכן כפי שכבר ציינתי לעיל היה על השוטר חסן לחשוף פרט זה מיזמתו ולא להמתין לכך שיחשף במקרה בחקירה הנגדית. הסניגור גם העיר בצדק כי על אף מעורבותה השולית ובקשת הנאשם שהמשטרה לא תפנה אליה, מן הראוי היה שהמשטרה תגבה עדות גם מחברתו של הנאשם. עם זאת, גם הנאשם לא הביא את חברתו לשעבר לעדות והדברים אומרים דרשני. הסניגור טען עוד כי המשטרה הייתה יכולה לחפש צילומים נוספים מנתיב נסיעתה של המשאית על מנת לאתר את "הרכב הכסוף", אך אני סבור כי אי העמקה זו אינה עולה לדרגת פגם בפעולת המשטרה שכידוע אינה מחויבת להביא את "הראיה המקסימלית". הסניגור התייחס גם לכך שבמהלך המשפט חודשה החקירה אחרי שבמהלך הדיון הציץ לאולם אדם שהנאשם זיהה כקשור לגניבת רכב קודמת מחברת ההובלות של גיא דורון, אך השלמת החקירה בוצעה באופן רשלני כשבמקום לחקור את אותו אדם נחקר על כך דווקא הנאשם שנשאל שאלות באופן פסול גם על גרסתו לאירועים בתיק זה. אני מוצא טעם רב בביקורת של הסניגור, אך אינני מוצא שפגמים אלה רלבנטיים להכרעה באשמת הנאשם. הסניגור הדגיש במיוחד את העובדה שהמשטרה לא בדקה את אותו כובע אדום שמסר הנאשם לשוטרים כאמצעי לזיהוי מי שמסר לו את המשאית. אין ספק שראוי היה שתיערך בדיקה כלשהי בהקשר זה. בין אם מדובר בבדיקת DNA כטענת הסניגור ובין אם בהצגת הכובע לעובדי חברת ההובלות על מנת לברר אם הוא שייך למי מהם. ואולם, אינני סבור שפגם זה בעבודת המשטרה מקים ספק שמא גרסת הנאשם נכונה. זאת, מכל הטעמים שפירטתי לעיל לכך שמדובר בגרסה מופרכת. זאת, בין אם הנאשם טווה את כל גרסתו סביב הכובע שנמצא במשאית בטקטיקה של נחקרים שהייתה נושא לסרט "החשוד המייד" משנת 1995 (כפי שציינה התובעת, במסגרת גרסתו של הנאשם אין כל הסבר לכך ש"האיש בכובע האדום" השאיר את כובעו במשאית אף על פי שהוא נוהג לחבוש כובע גם בערב), ובין אם באופן בלתי סביר לחלוטין היה הכובע שייך לשותף עברייני למעשיו של הנאשם (כלומר, לא לפי הגרסה התמימה אך המופרכת שמסר הנאשם). לא רק שאני סבור שגם בהיעדר בדיקה של הכובע לא נותר ספק שמא גרסת הנאשם נכונה, אינני סבור גם שמחדלה של המשטרה קיפח את הגנתו של הנאשם באופן שלא יכול היה להתגונן לחלוטין ומצדיק ביטול כתב האישום נגדו מכוחה של ההגנה מן הצדק (ראו בעניין זה: ע"פ 5386/05 **בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל** (2006)). כאמור לעיל, אם אמנם היה נהג אחר מחברת ההובלות מעורב בפרשה כטענת הנאשם (ראו דברי הסניגור בעמ' 115 לפרוטוקול, ש' 31), הרי שהנאשם היה יכול בקלות להצביע עליו ולא נזקק לעזרת המשטרה בבדיקות מתוחכמות כדי לזהות מיהו מבין עובדיה המעטים של חברת ההובלות. **הואיל וכפי שאסביר להלן, מטעמים ראיתיים ממילא אינני מוצא מקום להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, אלא בעבירה קלה יותר, אינני נדרש גם לשאלה האם מחדלי המשטרה מצדיקים הפחתת האישום נגד הנאשם.**

38. מן האמור לעיל עולה כי הנאשם נסע במשאית הרלבנטית ללא רשות הבעלים. הנאשם גם לא סבר כי הוא משתמש בה ברשות. יתר על כן, השתכנעתי כי גרסת הנאשם אינה אמת, והנאשם היה מעורב בנטילתה של המשאית מהחניון ברמת גן ללא רשות הבעלים. כפי שהבהרתי בפתח פרק זה של הכרעת הדין, גם על בסיס גרסת הנאשם הייתי קובע שהשתמש במשאית ללא רשות הבעלים, וכשידוע לו שאין לו רשות לנהוג במשאית. למעלה מן הצורך אוסיף ואציין שאני גם משוכנע שאילו הייתה מתקיימת ההתרחשות שתיאר הנאשם בגרסתו, הרי שבניגוד לטענתו, הוא היה חושד כי מדובר בנטילה בלתי מורשית ובלתי חוקית של המשאית והיה מחויב לפי החוק לברר זאת.

39. עם זאת, אני מוצא כי לא הוכח ברמה הנדרשת במשפט הפלילי שבעת שנטל את המשאית התכוון הנאשם לשלול את המשאית מבעליה שלילת קבע. המדינה לא הביאה ראיה כלשהי לכך שהנאשם עמד למכור את המשאית או להיפטר ממנה באופן אחר. המשטרה לא מיצתה את החקירה לבדוק אם היה לנאשם שותף שיכול היה להסיעו חזרה מן השטחים בשעת ערב מאוחרת, אם אכן היה מוכר את המשאית. זאת ועוד, מן העימות שנערך בין הנאשם לבעלים עולה כי ימים ספורים לפני נטילת המשאית ביקש הנאשם לשכור אותה, ומכך עולה האפשרות שגם כשנטל את המשאית ללא רשות התכוון רק לבצע באמצעותה משימת הובלה כלשהי (חוקית או לא חוקית), אך לא התכוון לשלול אותה מבעליה שלילת קבע. **לפיכך, אני מזכה את הנאשם מן העבירה של גניבת רכב שבה הואשם.**

40. שימוש ברכב ללא רשות נאסר אף הוא בחוק. סעיף 413ג לחוק העונשין קובע: "הנוהג, משתמש או מעביר במקום למקום, רכב ללא רשות מבעליו, ונוטש אותו במקום ממנו נלקח או בסמוך אליו, דינו - מאסר שלוש שנים; עושה כן ונוטש את הרכב בכל מקום אחר, דינו - מאסר חמש שנים". בניגוד לעבירת הגניבה שבה שלילת הקבע היא מטרת ביצוע העבירה - כלומר, חלק מן היסוד הנפשי של העבירה - הרי בעבירה של שימוש ברכב ללא רשות, יסוד הנטישה על שתי חלופותיו נקבע כחלק מן הרכיב ההתנהגותי. מכאן שבמקרה שבפניי, הנאשם שלא הספיק לנטוש את הרכב אלא נעצר בדרך על ידי המשטרה, לא השלים את ביצוע העבירה, וניתן להרשיעו בעבירה של ניסיון בלבד (ראו: ת"פ (תל אביב) 8276/04 **מדינת ישראל נ' חוסם אלקרם** (2006), ת"פ (באר שבע) 3974/06 **מדינת ישראל נ' עמוס אמזלג** (2008), ות"פ (תל אביב) 30096-06-15 **מדינת ישראל נ' גיל קרמר** (2018)). מנטילת המשאית ללא רשות, מפריצת מכל הדלק ומכך שהשלמת העבירה נמנעה על ידי גורם חיצוני (המשטרה), ניתן להסיק שהנאשם תכנן לנטוש את המשאית ולא להחזירה באופן מסודר לבעליה או למסור אותה למשטרה. עם זאת, במקרה זה אינני יודע היכן התכוון הנאשם לנטוש את המשאית, ולטובתו יש להניח שתכנן לנטוש אותה סמוך למקום שממנו נלקחה.

41. **לנוכח כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בכך שבמקום ובמועד האמורים בכתב האישום ניסה לעבור עבירה של שימוש ברכב ללא רשות לפי סעיף 413ג (רישא) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.**

ניתנה היום, 8 בספטמבר 2019, במעמד הצדדים

[1] עמ' 27 לפרוטוקול, ש' 7-13.

[2] עמ' 38 לפרוטוקול, ש' 3-5.

[3] עמ' 39 לפרוטוקול, ש' 29-30. עמ' 40, ש' 15-16.

[4] החל בעמ' 41 לפרוטוקול, ש' 24.

[5] עמ' 44 לפרוטוקול, ש' 7-13.

[6] עמ' 81 לפרוטוקול מ-19.2.2019, ש' 21.

[7] החל בעמ' 91 לפרוטוקול מ-19.2.2019, ש' 26.

[8] עמ' 92 לפרוטוקול מ-19.2.2019, ש' 24-28.

[9] עמ' 96 לפרוטוקול מ-19.2.2019, ש' 10-20, עמ' 97 לפרוטוקול מ-19.2.2019, ש' 20-26, עמ' 103 לפרוטוקול מ-19.2.2019, ש' 15-20.

[10] עמ' 111 לפרוטוקול מ-19.2.2019, ש' 7.

[11] עמ' 102-103 לפרוטוקול מ-19.2.2019.

[12] עמ' 111 לפרוטוקול מ-19.2.2019, ש' 20-27.

[13] עמ' 97 לפרוטוקול מ-5.6.2019, ש' 22-24.

[14] עמ' 102 לפרוטוקול הדיון מיום 3.6.2019, ש' 7-23.

[15] עמ' 104 לפרוטוקול הדיון מ-3.6.2019, ש' 1.